గమనం మధురం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

సెల్వార్ వేసుకోవాలా లేక చీర కట్టుకోవాలా అని చాలాసేపు మధనపడింది. రేపు తన పుట్టిన రోజని ప్రియ చెప్పిందేమో అందుకే పార్టీ ఇస్తున్నాడేమో అని మనస్సుకు సర్దిచెప్పుకుంది. అయినా స్టీవ్ మనస్సులో ఏముందో తెలుసుకోకుండా ఇలా అతిగా ఆలోచించకూడదని తనని తానే కోప్పడుకుంది.

థ్యాంక్స్‌గివింగ్‌కి అక్క దగ్గరకు వెళ్ళినప్పుడు తెచ్చుకున్న కనకాంబరం రంగు జార్జెట్టు చీర కట్టుకుంది.

తలుపు తట్టిన శబ్దానికి స్టీవ్ వచ్చాడనుకుని కొంచెం బెరుకుగా తీసింది.

"స్టీవ్ అనుకున్నావా? సారీ నేనేలే" నవ్వింది ప్రియ

"అయినా అంత ఆత్రం ఏంటి ఇంకా టైం ఉంది కదా"

"చాల్లే ఆపు. ఎలా ఉన్నానో చెప్పు"

"సూపర్‌గా ఉన్నావు."

"నా పుట్టినరోజు అని చెప్పావా నువ్వు?"

"అరె ఛిల్! ఎంజాయ్ చెయ్యి. ఊరికే అన్నీ అనుమానాలు నీకు.

"సరే బై వెళుతున్నా" అంటూ వెళ్ళిపోయింది ప్రియ.

సరిగ్గా ఆరుగంటలకు తలుపు చప్పుడయ్యింది. టాన్ కలర్ ప్యాంట్ మీద బ్లూ గళ్ళ షర్టు వేసుకుని చాలా హాండ్‌సమ్‌గా ఉన్నాడు స్టీవ్.

"వావ్! యూ లుక్ అమేజింగ్. ఈ కలర్ నీకు చాలా బాగుంది. బయలుదేరదామా, రెడీనా?"

స్టీవ్ కళ్ళల్లోకి చూడటానికి కూడా సిగ్గుగా అనిపించి, 'నేను రెడీ' హాండ్ బ్యాగు, స్వెటర్ తీసుకుని బైటకు వచ్చి రూం లాక్ చేసింది. కారులో కూర్చుని ఇండియన్ డ్రస్సుల గురించి, వివిధ పద్ధతుల గురించి అడుగుతూనే ఉన్నాడు. బెరుకుగా ఉన్న అనితను స్వాంతన పరచటానికి లేక నిజంగానే తెలుసుకుందామనో మరి. కారును దెవాన్ స్ట్రీట్‌లోకి తిప్పాడు. ఇక్కడ అంతా ఇండియాలాగా ఉంటుంది. రోడ్డుకు ఇరుపక్కలా ఇండియా, పాకిస్తాన్ షాపులు - రెస్టారెంట్లు, నగల కొట్లు, బట్టల కొట్లు, పచారీ కొట్లు. విపరీతంగా రద్దీగా ఉంటుంది.

పార్కింగు కోసం కొంచెం కష్టపడవలసి వచ్చింది. "నువ్వు ఆర్డరు చెయ్యి, నీకు బాగా తెలుసుకదా" రెస్టారెంటు లోపలికి వెళ్ళి కూర్చున్నాక అన్నాడు స్టీవ్.

మ్యాంగో లస్సీ బాగా నచ్చింది స్టీవ్‌కు. కాలేజీ విషయాలు, ఫ్యామిలీ విషయాలు గురించి చెప్పుకుంటూ భోజనం ముగించారు. రసమలై తింటూ నెమ్మదిగా మొదలుపెట్టాడు స్టీవ్.

"నీతో మనస్సు విప్పి మాట్లాడాలని నిన్ను ఇంత సడన్‌గా ఒక్కదాన్ని డిన్నరుకు పిలిచాను. నువ్వంటే నాకు చాలా ఇష్టం అనిత. మొదటిసారి చూసినప్పుడే చాలా నచ్చావు. ఇండియన్ అమ్మాయివి, డేటింగ్‌లాంటి వాటికి చాలా దూరం, సాంప్రదాయంగా ఉంటారని ఆనంద్ భయపెట్టాడు. అందుకే ఇన్నాళ్ళు ధైర్యం చెయ్యలేదు. కానీ నాకెందుకో ఈ మధ్య కొద్దిగా నమ్మకం వచ్చింది, నీకు కూడా నేనంటే ఇష్టం అయితే మన స్నేహం ఇంకొంచెం ముందుకు తీసుకెళ్ళాలని ఉంది."

అంత అకస్మాత్తుగా చెపుతాడని, అందులో ఇలా రెస్టారెంటులో చెపుతాడని అస్సలు ఊహించలేదు.

మౌనంగా రసమలై తింటున్న అనిత వైపు నిరుత్సాహంగా చూసాడు స్టీవ్.

బిల్ పే చేసి ఇద్దరూ బైటకు వచ్చారు. కారుస్టార్టు చేస్తున్న స్టీవ్ వైపు చూసింది అనిత. మరీ ఏడిపించబుద్ధి కాలేదు. పాపం తన జవాబు కోసం చూస్తున్నట్లున్నాడు. నెమ్మదిగా స్టీరింగ్ మీద వున్న అతని చేతిమీద చెయ్యి వేసింది.

"నాకు జవాబు ఎలా చెప్పాలో తెలియక ఇందాకటినుండి మౌనంగా ఉండిపోయాను. నాకు కూడా నువ్వంటే ఇష్టం" అంతకు మించి చెప్పలేకపోయింది.

"నన్ను చాలా అన్ రొమాంటిక్ అనుకుంటున్నావేమో కదూ, ఇలా రెస్టారెంటులో మాట్లాడానని. కానీ నువ్వు తప్పుగా ఏమన్నా అనుకుంటావేమో అన్న భయం. సరే ఇప్పుడు టైమ్ పదే కదా అయ్యింది కాసేపు మిచిగన్ లేక్ దగ్గరకు వెళదామా?" హుషారుగా అడిగాడు స్టీవ్.

కారును ప్లానెటేరియం దగ్గర పార్క్ చేశాడు. పక్కనే ఉన్న లేక్ రాత్రి పూట ఎంతో అందంగా ఉంది. పగలు వాతావరణం బాగున్నా రాత్రిపూట చలిగానే ఉంటుంది. కారులో నుండి రెండు బ్లాంకెట్లు తీసాడు స్టీవ్.

"నీకు స్వెటర్ చాలదేమో, లేక్ దగ్గర కదా, ఇంకా చలిగా ఉంది. ఈ బ్లాంకెట్ కప్పుకో" అంటూ భుజాల చుట్టూ కప్పాడు.

చిన్న చిన్న మాటలు, సరదా కబుర్లు, చిలిపి ముచ్చట్లు ఎన్నో ఎన్నెన్నో. అందమైన లేక్ మిచిగన్ నీళ్ళలో ప్రక్కనే ఉన్న డౌన్‌టౌన్ కాంతి తళతళలు, అన్నింటినీ మించి స్టీవ్ సాంగత్యం. అనిత చెయ్యి స్టీవ్ చేతిలోకి ఎప్పుడు వెళ్ళిందో కూడా గమనించుకోలేదు.

"హ్యాపీ బర్త్‌డే టూ యూ" వెనకాల నుండి గట్టిగా వినిపిస్తే ఉలిక్కిపడి వెనక్కు చూసింది.

ప్రియ, ఆనంద్, లీసా, టామ్ శ్రీని - ఒక కేక్ పట్టుకుని తమ వైపే వస్తున్నారు. ఆశ్చర్యంగా స్టీవ్ వైపు చూసింది.

"నిన్ను సర్‌ప్రైజ్ చేద్దామని చెప్పలేదు. దాదాపు అర్ధరాత్రి అయ్యింది కదా" నవ్వాడు స్టీవ్.

"మీకెలా తెలుసు మేము ఇక్కడ ఉన్నామని " ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"స్టీవ్ మెసేజ్ చేశాడు మీ డిన్నరు అయ్యాక, ఎక్కడ ఉంటారో. సో మేము టైంకు వచ్చేశాం."

"సరే సరే. టైం అయ్యింది. కేక్ కట్ చెయ్యి" చేతిలో చిన్న కత్తి పెట్టాడు ఆనంద్.

ఇలా ఆరుబైట, తన స్నేహితులందరితో పుట్టినరోజు సెలబ్రేట్ చేసుకోవటం, ముఖ్యంగా వాళ్ళంతా తనకోసం ఇలా రావటం చాలా అందంగా అనిపించింది.

"సరే పదండి ఇంక. కాప్స్ వస్తారు ఇక్కడ ఈ టైంలో గోల చేస్తుంటే. రేపు కలుద్దాం" అని బయలుదేర తీసింది లీసా.

"థాంక్యూ స్టీవ్ ఫర్ ఎ వండర్‌ఫుల్ ఈవినింగ్" మనస్ఫూర్తిగా చెప్పింది రూం దగ్గర కారు దిగాక.

చిన్నగా నవ్వి "యు ఆర్ వెల్‌కం. తెలుసా నీతో నిజంగా ఎలా ఉండాలని ఉన్నదో అలా ఉండలేకపోతున్నా, ఆనంద్ మరీ బెదిరించాడు. ఐ హోప్ ఫర్ బెటర్ మూమెంట్స్ బిట్వీన్ అజ్" సన్నగా కన్నుగీటి వెళ్ళిపోయాడు.

అతను అన్నదేంటో అర్థం కావటానికి ఒక నిమిషం పట్టింది అనితకు.

గట్టిగా నవ్వేసింది అతని చిలిపితనానికి. ఎంతో ఆనందంగా గడిచింది ఈ రోజు.

ఫోన్ మోగింది. అక్క చేసింది. "బైటకు వెళ్ళాం అక్కా. ఇప్పుడే వచ్చాను" రేపు తీరికగా మాట్లాడతా"

ఏంటో మొట్టమొదటిసారిగా ఒక విషయం అక్క దగ్గర దాస్తుంది. ఎందుకో ఇప్పుడే చెప్పాలని లేదు. చాలా అపురూపంగా అనిపించింది స్టీవ్‌తో గడిపిన సాయంత్రం. మళ్ళీ మళ్ళీ తలచుకుంటూ నెమ్మదిగా నిద్రలోకి జారుకుంది.

కాలేజీ, చదువు, అతి కష్టమైన ప్రాజెక్టులు, ఉద్యోగం - వీటన్నిటితోనే టైం సరిపోవట్లేదని పరుగులు తీస్తుంటే, అన్నింటిని తలదన్నే ప్రేమ చుట్టు ముట్టింది.

ప్రేమలో పడ్డవాళ్ళకు తమ ప్రేమే చాలా అపురూపమైనదిగా ఉంటుంది. కానీ నిజమైన ప్రేమికులకే దానిలోని మాధుర్యం, అలౌకికానందం, ఓ రకమైన గిలిగింత, ఉత్సుకత అర్థం అవుతాయి.

రెండో సెమిస్టరులో ఇద్దరికి చాలా క్లాసులు ఉన్నాయి. కానీ ఎంత బిజీగా ఉన్నా రోజులో కాసేపన్నా కలుసుకుంటున్నారు. ప్రేమ అంటే కేవలం కలిసి తిరగటం కళ్ళలో కళ్ళు పెట్టుకుని చూసుకోవటం అనుకుంటారు టీనేజ్‌లో, మన ప్రతి పనిలో ప్రేమించిన వ్యక్తి ఎంత బలం, ఎంత ప్రేరణ, శక్తి ఇస్తారో చాలామందికి అర్థంకాదు. ఎంత సమయం గడిపాం అన్న లెక్క కాదు. ఎంత ఆనందంగా ఉన్నాం ఆ సమయంలో, మనలో ఎంత చైతన్యం నింపుతున్నది అన్నది ముఖ్యం.

స్టీవ్‌కు బాగా స్పోర్ట్స్ పిచ్చి ఉంది. ఫుట్‌బాల్, బాస్కెట్ బాల్, బేస్‌బాల్ ఏదైనా సరే. ఇక కాలేజీలో జరిగే గేమ్స్ సంగతి చెప్పనవసరంలేదు. ఫుట్‌బాల్, బాస్కెట్ బాల్ వరకు అనిత స్టీవ్‌తో చూసేది కానీ బేస్‌బాల్ నచ్చేది కాదు. అస్సలు కొరుకుడు పడలేదు. దీని కంటే క్రికెట్ ఎంత బాగుంటుందో కదా అని ఆనంద్, అనిత వాపోయేవాళ్ళు. కాలేజి క్యాంపస్‌లో ఫ్రెండ్స్ కలిసి ఎంజాయ్ చెయ్యటానికి చాలా ఆస్కారాలు, అవకాశాలు ఉన్నాయి. ఎప్పుడూ ఏదో ఒక గేమ్ ఉంటుంది వీకెండులో, లేకుంటే ఏదైనా కాన్సెర్ట్, లేకుంటే ఒక హాబీ పెంచుకోటానికి క్లబ్స్. వాటిల్లో చేరటం మూలాన మనకు ఉన్న ఆసక్తిలాంటి వాళ్ళతో పరిచయం, స్నేహం ఏర్పడుతుంది, పైగా చదువు నుండి మంచి రిలాక్సేషన్.

చలి సాంతం తగ్గటంతో సైకిల్స్ అద్దెకు తీసుకుని ఇద్దరూ వీకెండులో సైక్లింగ్‌కు వెళుతున్నారు. ఇప్పుడిప్పుడే యవ్వనంలోకి అడుగుపెడుతున్న ఆడపిల్ల తొలిసారి పరికిణీ ఓణీలో ఎంత ముద్దుగా ఉంటుందో, శిశిరం తర్వాత వసంతంలో ప్రకృతి కూడా అంతే. పల్చగా పరుచుకున్న మంచుతెరను చీల్చుకుని దోబూచులాడుతున్న సూర్యకిరణాలు - లేక్ షోర్ మీద సైకిల్‌పై వెళ్ళటం ఓ మంచి అనుభూతి.

స్టీవ్‌తో గడిపే ప్రతి నిమిషం ఎంతో అపురూపంగా, మానసికంగా తనకు చాలా దగ్గరయినట్లుగా ఉంది. మామూలుగానే ఎప్పుడూ నవ్వుతూ నవ్విస్తూ ఉంటాడు. కానీ తనవంక చూసి ఒక చిరునవ్వు నవ్వితే ఎంతో ప్రియంగా ఉంటుంది. బాగా టీజ్ చేసినప్పుడు అనిత పెట్టే బుంగమూతి స్టీవ్‌కు చాలా ఇష్టం. అనిత ఏమన్నా చెపుతుంటే చాలా శ్రద్ధగా వింటాడు. పైగా గుర్తుపెట్టుకుంటాడు కూడా. కానీ పెద్ద పని రాక్షసుడు. చదువులో పడితే టైం కూడా చూసుకోడు, ఆకలి కూడా పట్టించుకోడు.

సైకిల్ తొక్కుతూ వారం క్రితం జరిగిన సంఘటన గుర్తు తెచ్చుకుంది అనిత. దాదాపు అర్ధరాత్రి అప్పుడు ఫోన్ చేశాడు. ‘ఎక్కడున్నావు‘ అంటూ

"రూంలోనే చదువుకుంటున్నాను. బాగా బిజీగా ఉన్నావా? సాయంత్రం ఫోన్ చేస్తే తియ్యలేదు"

"సారీ చాలా బిజీగా ఉన్నాను. ఐదు నిమిషాల్లో నీ దగ్గరకు వస్తాను. ఒక్కసారి బైటకు వస్తావా?"

"యా ష్యూర్" అని రూం లాక్ చేసి బైటకు వెళ్ళేసరికి కారు పార్కు చేసి వస్తూ కనిపించాడు స్టీవ్.

"హాయ్!" అంటూ దగ్గరకు వెళ్ళింది.

"యు ఆర్ విజన్ టు సోర్ ఐస్" అంటూ హత్తుకున్నాడు స్టీవ్.

ఇప్పుడిప్పుడే స్టీవ్ ఇచ్చే హగ్స్‌కి అలవాటవుతున్నా ప్రతిసారి కొత్తగా సిగ్గుగానే ఉంటుంది అనితకు. అమెరికన్ సంస్కృతిలో ఆప్యాయపు ఆలింగనాలు సర్వసాధారణం కానీ స్టీవ్ పై ఉన్న ప్రేమ వలన చాలా ప్రియంగా ఉంటుంది.

"అబద్దాలు చెప్పటానికి కూడా ఒక లిమిట్ ఉంటుంది ఈ పాత టీ షర్టులో అంత బాగున్నానా?" స్టీవ్ భుజం మీద చిన్నగా చరిచింది.

"నాకు ఎప్పుడూ బాగుంటావు నువ్వు" భుజం చుట్టూ చెయ్యివేస్తూ అన్నాడు స్టీవ్.

"చాలా అలసటగా ఉంది. సరిగ్గా నిద్రపోయి వారం అయ్యింది"

"డిన్నర్ తిన్నావా?"

"లేదు. మధ్యాహ్నం తిన్న శాండ్‌విచ్, తర్వాత మూడు కాఫీలు, తినే ఓపిక లేదు. వెళ్ళి పడుకుంటా, కనీసం ఓ ఐదు గంటలు. నీతో ఫోనులో కూడా మాట్లాడలేదని ఓ పదినిమిషాలు నీతో ఉందామని వచ్చాను."

ప్రొద్దుటినుండీ ఏమీ తిననందుకు కోప్పడాలో, లేక ఇంత అలసటలో కూడా తనను చూడటానికి వచ్చిన అతని ప్రేమకు సంతోషించాలో అర్థం కాలేదు అనితకు.

"పద నాతో" చెయ్యి పట్టుకుని కారు వైపు నడవసాగింది.

"ఎక్కడికి ఇప్పుడు?"

"చైనీస్ ఫుడ్ దొరుకుతుంది ఈ పక్కనే. తిన్న తరవాతే నువ్వు నీ రూంకు వెళ్ళేది" తెచ్చిపెట్టుకున్న కోపంతో అన్నది అనిత.

"నీతూ ప్లీజ్. ఐ యాం ఎ బిగ్ బాయ్. నా ఆకలి నాకు తెలియదా? ఒక్కపూట తినకుంటే ఏమీకాదు. ఇంట్లో ఆపిల్స్ ఉన్నాయి. తింటాను"

"నీకు ఆకలి ఉండదులే. నాకు ఆకలిగా ఉంది. నాకు తినిపిస్తావా లేదా ఇప్పుడు?" దబాయించింది

బుగ్గపట్టుకుని లాగి చిన్నగా నవ్వాడు "సర్లే పద"

.....

......

"హే ఏంటి ఆలోచిస్తున్నావు? పిలిస్తే పలకటం లేదు" స్టీవ్ మాట వినబడి ఆలోచనల నుండి బైట పడింది అనిత.

"అబ్బే ఏం లేదు. ఏదో ఆలోచిస్తున్నా. ఏమన్నావు?"

"ఇక తిరిగి వెళదామా, ఆకలవుతుంది" అన్నాడు స్టీవ్.

ఇద్దరూ రెంటల్ బైక్స్ తిరిగి ఇచ్చేసి, బ్రేక్‌ఫాస్ట్ కాఫీకి వెళ్ళారు.

ఆమ్లెట్ తింటూ అడిగాడు స్టీవ్. "ఫైనల్స్ అయ్యాక ఇంకో రెండు వారాల్లో మీ అక్క దగ్గరకు వెళతావు. మళ్ళీ మూడు నెలలకు కనిపిస్తావు. నేనెలా ఉండాలి నిన్ను చూడకుండా"

"కబుర్లు చెప్పకు. నీ పనిలో పడితే నేను గుర్తువస్తానా అస్సలు" నవ్వింది.

"నీ ఆలోచనల్లో పడితే చాలా రెస్ట్‌లెస్ అవుతా, మెంటల్‌గా ఫిజికల్‌గా. అందుకే బలవంతాన మనస్సు కంట్రోల్లో పెట్టి, పనిమీద ధ్యాస మళ్ళిస్తా" చిలిపిగా నవ్వాడు.

"ఫిజికల్‌గా ఎలా?" అంటుండగానే అర్ధం అయ్యి నాలుక కరచుకుని టేబుల్ క్రిందనుండి కాలుతో తన్నింది.

ఎర్రబడ్డ అనిత మొహం చూసి గట్టిగా నవ్వేశాడు.

"నీకు చక్కగా చికాగోలోనే ఇన్‌టర్న్ షిప్ వచ్చింది. మరి నాకేమో డెలాయిట్‌లో తప్పదు కదా మరి" సిగ్గును కప్పిపుచ్చుకుంటూ అన్నది అనిత.

టేబుల్ మీద ఉన్న అనిత చెయ్యి పట్టుకుని చిన్నగా నొక్కాడు. సడన్‌గా ఏదో ఆలోచనల్లో మునిగినట్లుగా మాటలు ఆపేసి, అనిత చేతిని చూస్తూ ఉండిపోయాడు.

ఒక్కోసారి ఇంతే. ఏదో ఆలోచనల్లోకి జారిపోతాడు. ఏంటి అని అడిగితే, ఒక్కసారిగా తేరుకున్నట్లుగా నవ్వేసి మాట మారుస్తాడు. అట్లా అని మూడీగా ఉండడు కానీ తన అంతర్ ఆలోచనలను ఎవ్వరితోనూ తొందరగా పంచుకోడు అని మాత్రం అర్ధం అయ్యింది.

"సామాన్లు అన్నీ సర్దుకున్నావా? రేపు అక్కవాళ్ళు ఎన్ని గంటలకు వస్తారు" అడుగుతూ లోపలికి వచ్చింది ప్రియ.

"రూం ఖాళీ చెయ్యవలసి రావటంతో లగేజ్ ఎక్కువుంది కదా అందుకే అక్కా బావ వస్తున్నారు. కారు కొనుక్కునేంత డబ్బులుంటే వాళ్ళను ఇబ్బంది పెట్టకుండా సరిపోయేది. వచ్చేసరికి లంచ్ టైం అవుతుందేమో?"

మర్నాటినుండి సెలవలు మొదలవుతున్నాయి. రెండో సెమిస్టరు కూడా అయిపోయింది. అప్పుడే అమెరికా వచ్చి దాదాపు సంవత్సరం కావొస్తుంది. ఎంత వేగంగా గడచిపోయింది. ఇంకో సంవత్సరంలో చదువు అయిపోతుంది. తొందరగా పూర్తి చెయ్యాలని ప్రియ ప్రయత్నిస్తుంది ఎక్కువ క్లాసులు తీసుకోవచ్చా అని కౌన్సిలర్‌ని అడిగిందంట. ఎంత ఎడ్జెస్టు చేసినా వీలవలేదంట. ఈ సమ్మర్ సెలవల్లో ప్రియకు కూడా ఒక పెద్ద ఫైనాన్స్ కంపెనీలో ఇన్‌టర్న్ షిప్‌వచ్చింది. కాలేజి క్యాంపస్‌లో ఇక ఉండకూడదని నిర్ణయించుకుని, సిటీలో పేయింగ్ గెస్ట్‌గా చేరింది. ఈ మూడు నెలల్లో రూం నచ్చితే వచ్చే సెమిస్టరు కూడా ఇలానే ఉందామని నిర్ణయించుకుంది. అనిత కూడా ఒప్పుకుంటే వేరే అపార్ట్‌మెంట్ చూసుకుందామని నిర్ణయించుకుంది.

"ఒక్క వారం రోజులు నువ్వు కూడా రావొచ్చు కదా అక్క వాళ్ళింటికి. ఒప్పుకోలేదు కనీసం జులైలో మూడురోజులు సెలవలు వస్తాయి, అప్పుడైనా రా"

"చూద్దాంలే పద బయలుదేరు. డిన్నరు ఆలస్యం అయితే మళ్ళీ సినిమా మిస్ అవుతాం" హడావుడి పెట్టింది ప్రియ.

ఫ్రెండ్స్ అందరూ కలిసి ముందు డిన్నరు తినేసి, సినిమాకు వెళ్ళాలని ప్లాన్. ఫైనల్స్ పూర్తి అయిపోయినందుకు సెలబ్రేషన్స్.

లిసా, తన బాయ్ ఫ్రెండ్ టామ్, ఆనంద్, స్టీవ్, ప్రియ, అనిత, శ్రీవి అందరూ కలిసారు ఓ చైనీస్ రెస్టారెంటులో.

"వీడి పని బాగుంది. టేస్ట్ ఎలా వున్నా చవకగా పైగా రాత్రి ఒంటిగంట దాకా ఉంటాడు కాబట్టి బిజినెస్ బాగుంటుంది. ఎప్పుడు వచ్చినా బిజీగానే ఉంటాడు."

"మరీ అంత చెత్తగా ఉండదులే" అన్నాడు టామ్

"చైనీస్ ఫుడ్ ఇండియాలో తినాలి మీరు. ఎంత బాగుంటుందో" అంది ప్రియ.

కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, నవ్వుకుంటూ, సరదాగా ఏ టెన్షన్ లేకుండా చాలా రోజుల తరువాత రిలాక్స్ అయ్యారు స్నేహితులందరూ. ఒక సంవత్సరం క్రితం వరకూ ఒకరినొకరు పరిచయం లేదు, కానీ ఇప్పుడు ఎంత మంచి స్నేహితులైయ్యారు అందరూ.

"ఇంకో రెండేళ్ళలో ఎక్కడుంటామో కదా అందరం!?" కొంచెం మూడీగా అడిగాడు ఆనంద్.

"ఏముంది ఎక్కడో ఉద్యోగాల్లో చేరతాం. కొత్త ఉద్యోగంలో ఏదో సాధించాలని తెగ కష్టపడుతూ ఉంటాం. హెచ్.ఒన్ బి వీసా వచ్చిన వెంటనే, భారీ కట్నంతో అందరికంటే ముందు శ్రీని పెళ్ళి అయిపోతుంది" నవ్వింది ప్రియ.

"ఇంతేనా జీవితం అంటే. చదువు పూర్తి అయ్యేదాకా దానికోసం పరుగు, తర్వాత ఉద్యోగంలో మెట్టు మెట్టు పైకి ఎక్కటానికి ఓ 35 ఏళ్ళ పరుగు. స్ట్రగుల్ ఫర్ ఎక్జిస్టెన్స్ - జీవితాంతం" సాలోచనగా అన్నాడు ఆనంద్

"ఏంటి అంత ఫిలసాఫికల్‌గా మాట్లాడుతున్నావ్ ఏమైంది?" భుజం మీద చెయ్యివేసి అడిగాడు స్టీవ్.

"ఏంటో తెలియటం లేదు. భవిష్యత్తు అంటే భయంగా ఉంది."

Post your comments

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)